

РЕШЕНИЕ

№ 3321

гр. Варна, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 21 СЪСТАВ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Михаил Михайлов

при участието на секретаря Даяна М. Петрова
като разгледа докладваното от Михаил Михайлов Гражданско дело № 20223110104662 по описа за 2022 година

Депозирана е искова молба, с която е предявен иск от „ОТП Л.“ ЕООД (предходно наименование „С.Б. ЕООД“), ЕИК 131391369 със седалище и адрес на управление гр. С., бул. А.С. №73, ет.3 срещу С. З. К., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. С.К.Е. №40, вх.3, ет.3, ап.39 за приемане за установено в отношенията между страните, че ответницата дължи **сумата от 10558,76 евро** представляваща част от цялото вземане в размер на 150926,53 евро по запис на заповед, издаден на 30.08.2018г., предявен за плащане на издателя на 09.10.2021г., а на авалиста на 21.09.2021г. ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на заявлението в съда – 22.11.2021г. до окончателно изплащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК №10258/02.12.2021г. постановена по ч.гр.дело № 18352/2021г. на Районен съд – П.в, на осн. чл. 505, ал.1 вр. чл. 537 ТЗ по реда на чл. 422 ГПК.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника, в който се посочва, че предявения иск е допустим и основателен. Изрично се релевира становище **по признание на предявения иск**, като желае да бъде постановено съдебно решение съобразно признатото. Прави възражения за прекомерност на възнаграждението за процесуално представителство в случай, че то надвишава определения в закона минимален размер.

Предвид направеното признание на иска в отговора на исковата си молба и направеното искане от ищцовата страна, на основание чл.237 от ГПК съдът прекратява съдебното дирене и се произнася с решение съобразно направеното признание, като констатира съобразно разпоредбата на чл.237, ал.3 от ГПК, че признатото право не противоречи на закона или на добрите нрави и че ответника не се е разпоредил с право, с което не може да се разпореждат.

Предвид на гореизложеното настоящият състав приема, че в хода на производството предвид на направеното признание на иска същият се явява основателен, и като такъв следва да бъде уважен, като бъде прието за установено в отношенията между страните, че ответницата дължи на ищеца в условията на солидарност с търговското дружество „Т. А“ ЕООД, ЕИК 204236548 със седалище и адрес на управление гр. Р. **сумата от 10558,76 евро** представляваща част от цялото вземане в размер на 150926,53 евро по запис на заповед, издаден на 30.08.2018г., предявен за плащане на издателя на 09.10.2021г., а на авалиста на 21.09.2021г. ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на заявлението в съда – 22.11.2021г. до окончателно изплащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК №10258/02.12.2021г. постановена по ч.гр.дело № 18352/2021г. на Районен съд – П.в, на осн. чл. 505, ал.1 вр. чл. 537 ТЗ по реда на чл. 422 ГПК.

По отношение на разноските:

При признание на иска в частта досежно съдебно – деловодните разноски се състои от възможност да се предпази ответната страна от заплащане на разноски, но при условие, че не е оспорвала твърдяното от ищеца право **преди завеждане на исковата молба в съда**. В този смисъл е и съдебната практика и в случая Определение №709/28.12.2012г., постановено по ч.гр. дело № 592/2012г. на ВКС, I-во г.о., в което се приема разбирането, че предпоставките за недължимост на разноските по делото от ответника, когато искът е уважен, са посочени в [чл.78 ал.2 ГПК](#) и те са две: ответникът да не е дал повод за предявяване на иска и да го е признал. Тези предпоставки са кумулативни и следва да се преценяват във връзка с предмета на конкретното дело. Смисълът на разпоредбата е, че ответникът не трябва да се натоварва с разноски когато неговото поведение нито е обусловило предявяването на иска, нито в хода на производството са оспорени правата на ищеца. Когато обаче сезирането на съда е условие за упражняване на субективни права на ищеца, признанието на иска не е достатъчно, за да се освободи ответника от

отговорността за разноси, защото липсва първата предпоставка на [чл.78 ал.2 ГПК](#).

В конкретния случай ответникът е признал исковата претенция с отговора на исковата си молба от 07.07.2022г., а т.е. след завеждане на заповедното производство в съда – 22.11.2021г, в което производство е депозирано възражение за недължимост от 17.02.2022г. При тези съображения и с оглед съдебната практика следва извода, че с поведението си ответникът е станал повод за завеждане, както на заповедното производство, така и на исковото, поради което не е налице втората от предвидените две кумулативно дадени предпоставки, при което в полза на ищеца се дължат съдебно – деловодни разноси и за двете производства.

Във връзка с възражението за прекомерност на възнаграждението за процесуално представителство. Последното се определя от материалния интерес по спора, който съответства на цената на иска. Цената на иска е в размер на 10558,76 евро, при което минималното възнаграждение за процесуално представителство възлиза на 1379,44 лева с вкл. ДДС, на осн. чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните възнаграждения за процесуално представителство. Възнаграждението за исково и заповедно производство не превишава минималните размери посочени в наредбата, поради което възражението за прекомерност е неоснователно.

Ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от **1013,03 лева**, от които 413,03 лева заплатена в заповедното производство държавна такса и 600 лева възнаграждение за процесуално представителство, като и сумата от **1792,47 лева**, от които 413,03 лева доплатена в исковото производство държавна такса и 1379,44 лева възнаграждение за процесуално представителство, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че **С. З. К., ЕГН ******* от гр. Варна, ул. С.К.Е. №40, вх.3, ет.3, ап.39, в условията на солидарност с търговското дружество „Т. А“ ЕООД, ЕИК 204236548 със седалище и адрес на управление гр. Р. **ДЪЛЖИ на „ОТП Л.“ ЕООД (предходно наименование „С.Б. ЕООД“), ЕИК 131391369** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. А.С. №73, ет.3 сумата от **10558,76 евро** представляваща част от цялото вземане в размер на 150926,53 евро по запис на заповед, издаден на 30.08.2018г., предявен за плащане на

издателя на 09.10.2021г., а на авалиста на 21.09.2021г. ведно със законната лихва върху главницата считано от депозиране на заявлението в съда – 22.11.2021г. до окончателно изплащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК №10258/02.12.2021г. постановена по ч.гр.дело № 18352/2021г. на Районен съд – П.в, на осн. чл. 505, ал.1 вр. чл. 537 ТЗ по реда на чл. 422 ГПК.

ОСЪЖДА С. З. К., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. С.К.Е. №40, вх.3, ет.3, ап.39 **ДА ЗАПЛАТИ** на „ОТП Л.“ ЕООД (предходно наименование „С.Б. ЕООД“), ЕИК 131391369 със седалище и адрес на управление гр. С., бул. А.С. №73, ет.3 сумата от **1013,03 (хиляда и тринадесет лева и 3 ст.) лева**, от които 413,03 лева заплатена в заповедното производство държавна такса и 600 лева възнаграждение за процесуално представителство в заповедното производство, като и сумата от **1792,47 (хиляда седемстотин деветдесет и два лева и 47 ст.) лева**, от които 413,03 лева доплатена в исковото производство държавна такса и 1379,44 лева възнаграждение за процесуално представителство в исковото производство, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____